

забравя да се предпазва, — тъй не му се иска да се раздѣли съ приятната баня.

Вечеръ и преди разсѣмване носорожитѣ сж много по-подвижни. Денемъ обикновено спятъ легнали или прави въ гжсталака. Тѣ спятъ много дълбоко и затова много ловци сж имали възможность да се приближатъ до спящи носорози твърде отблизу: тѣ лежали неподвижно и приличали на каменни статуи. Хъркането на спящия носорогъ се чува на далеко и подсѣща пжтника за страшното животно. Носорожитѣ не живѣятъ на стада, но понѣкога два носорога, които живѣятъ заедно, показватъ голѣма привързаность единъ къмъ другъ. Освенъ това майчиното чувство у тоя звѣръ е развито твърде силно. Носорогътъ изобщо е предпазливъ и страхливъ и като усѣти човѣка, удря на бѣгъ. Но когато е раздразненъ или напласненъ, съ страшна ярость се хвърля върху неприятеля. За щастие, не е мжно да се спаси човѣкъ отъ разяренъ носорогъ: опитниятъ ловецъ го допуска на нѣколко крачки и веднага отстѣпя въ страни; тогава побѣснѣлиятъ противникъ профучава край него, изгубва следитѣ, по които е тичалъ по-рано и на sluка си излива гнѣва на първия срещнатъ предметъ.

Въ своитѣ ловджийски приключения Гордонъ Кюмингъ описва така срещата си съ носорогъ въ южна Африка:

„Като вървѣхъ надолу по рѣкичката, на брѣга на която се спрѣха моитѣ колари, азъ отведнажъ видѣхъ носорогъ близу до менъ. Слѣзохъ отъ коня и се скрихъ задъ единъ голѣмъ храсталакъ. Носорогътъ чу моето движение и се приближи да види какъвъ е този шумъ, така че азъ веднага видѣхъ рогатия му носъ на нѣколко крачки отъ мене. Като